

Вечеръ той си лѣга, завива; а тя ужъ въ съсъди отива. На избата вратата затъкна, въ кацата се цѣла тя вмѣкна. Отъ кацата бърже излѣзе, при мжжа си иска да влѣзе. Мандало (заклучалката на вратата) пипнишкомъ докопа, тихичко вратата похлопа. Мжжътъ силно хърка, не чува, и на заспалъ той се приструва. Студентъ вѣтъръ духа и зави, та мокри ѝ дрехи заледи. А тя отъ студъ зарада и запѣ: „Отвори, мили мжжо, моля те!“ Кога вмѣсто „мжжъ“: „мжжж... мжжжж...“ тя почна да говори, тогава чакъ ѝ той врата отвори. Запреде жената, замота, и чергата скоро изтъка. Тѣй урокъ хубавъ ѝ той даде, че го помнятъ стари и млади.

с. Омарчево, Ново-Загорско.

Записалъ: П. Гунчевъ

ВЪЛШЕБНАТА КАПКА.

Разболѣли се родителитѣ на едно бѣдно момче. То не знаело, какъ да имъ помогне и се мжчело отъ жалъ.

Въ това врѣме се разчуло, че нѣкъдѣ си имало една пещера, въ която всѣка година, на извѣстенъ день, отъ свода капвала една чудодѣйствена капка жива вода. Който изпивалъ тая капка, той добивалъ сила и знание да изцѣрва всички душевни и тѣлесни болки.

Момчето трѣгнало да търси тая таинствена пещера. Скоро ли, бавно ли, то я намѣрило и влѣзло въ нея. Тя била каменна, тъмна, и въ нея зѣбали страшни пукнатини.

Като погледнало наоколо, момчето изтрѣпнало отъ страхъ. Навсѣкъдѣ пълзѣли страшни гадове, змии, жаби, гущери, съ зли очи, съ мръсни и отвратителни тѣла. Но какво да се прави — трѣбвало да чака.

Дълго чакало то. Най послѣ на свода на пещерата се появило нѣщо като свѣтла сълза. И ето, че полека, полека почнала да се образува капката, чиста и прозрачна, и почнала да натѣга. Още малко и ще падне. Тогава зашипѣли и засѣскали всички гадини въ пещерата, вдигнали глави, разтворили уста, готови да поглънатъ благословената капка.

Но капката се повърнала къмъ свода и се скрила.

Бѣдното момче не изгубило надежда. То останало пакъ да чака съ търпение.

Слѣдъ дълго чакане, ето че на свода заблѣщѣла свѣтлата животворна капка, почнала да се налива и да тежнѣе. Разшавали се пакъ всички гадини въ пещерата, засѣскали къмъ момчето, готови да го разкъсатъ. Но то безъ да се уплаши, повдигнало глава, разтворило уста, и благословената капка паднала въ нея.

Гадинитѣ още повече зашумѣли и засѣскали, но веднага се отстранили и отворили пѣть на щастливото момче, като го изгледали съ зли и завистливи очи.

Отъ тоя часъ момчето почнало да знае и да разбира всичко достъпно до човѣшкия умъ. Неговитѣ знания проникнали въ тайнитѣ на човѣшкия организъмъ, и то издѣлвало родителитѣ си, станало могъществено, богато, и неговата слава се разнела по цѣлия свѣтъ.

КАКВО КРИЕЛЪ.

БАТЪО!

„Како, нѣщо ще ти кажа,

„Но да си мълчишъ!

„Ето, тука, туй сандъче

„Е на батъо, вижъ!

„Батъо тука крие книжки

„Съсъ картинки, знамъ,

„Че и приказки чудесни

„Писани сж тамъ.

„Хай да видимъ тѣзи книжки

„Какви сж, но . . . той

„Безъ да може да ни сѣти,

„За да нѣма бой.“

Па отвориха сандъка,

И разбраха, че

Тѣхний батъо вжтрѣ тургалъ

Вѣстника „Ч А В Ч Е“ . . .

С. К. - вижъ.

А. Велевъ.

